

правдявалъ нѣкога, не си ли имъ давалъ причина да са оплакватъ отъ тебе? Обнасялъ ли си са вынѣги съ пò-малкитѣ и съ слугитѣ тихо, очлево, челѣшки, както приличя? Сичьбитѣ наши грижи сѣ да станешъ хрисимъ, работенъ, тѣрпеливъ, да обичашъ правдата пò-много отъ душата си. Такъвзи ли си ты?

Добре. — Ахъ! Татко, да не гледаме миналотò, каквото было, то было: азъ пò-обичамъ да гледамъ на напредъ, какво ще бѣде отъ сега. Каквото трѣба да правя, каквото трѣба да струвамъ, давамъ ти обрикъ, че ще го сторя, направя.

Г. Раданъ. — Прегърни ма, сынко, и ма цалуня, приемамъ обрика ти и ти давамъ благословіята си. Нека са сбѣдва каквото добро помыслишь, бѣди честитъ и доброчестъ дò вѣка.

Четыритѣхъ годишны времена.

Ахъ! колко ми са ще никога да не са изминува зимата! „Казвалъ малкыя Драгне на връщане отъ харзулка, като отивалъ въ градината да си прави снѣженъ челѣкъ. Чюль го